

tem temperantiæ, ut ita dicam, spiritualis spectat, ut docet divus Thomas 2. 2, quæst. 166 et sequenti. Sumique potest ex illo Pauli ad Roman. 12: *Non plus sapere quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem*, nam sobrietas quædam temperantia est; item ex illo Ecclesiast. 3: *Altiora te ne quesieris, et fortiora te ne scrutatus fueris, et in pluribus operibus Dei noli esse curiosus*; excessus ergo in illa sobrietate, quam Paulus commendat, vitium curiositatis est. Unde Augustinus, libr. 10 de Morib. Eccles., cap. 21: *Recte, inquit, curiosi esse prohibemur, quod magnum temperantiæ genus est*. Et ratione declaratur, quia studiositas moderatur affectum sciendi, seu cognoscendi, videlicet ut circa hoc vel illud tali vel tali modo versetur, ut divus Thomas supra docet. Unde modus peccandi gravior contra hanc rectitudinem est, quando quis aliqua scire vult supra proprii ingenii facultatem, vel modo etiam eadem facultatem superante; sed hoc modo delinquit homo circa materiam supernaturalem in hoc genere peccati, de quo tractamus; ergo per se et directe in hac specie vitii constituitur. Altera vero pars declaratur, quia propter affinitatem et propinquitatem quam habet hæc materia damnabilis cum materia hæretica, fit sæpe ut ex modo errandi aut temere opinandi in hujusmodi materia, aliquod detrimentum fidei oriatur, vel debilitando fundamenta ejus, quantum est ex se, vel creando periculum perveniendi ad hæresim, vel scandalum aliis præbendo. Hinc ergo fit ut in tali peccato possit sæpe esse accidentaliter malitia, vel contra fidem ratione periculi aut nocementi, vel contra charitatem ratione scandali, vel interdum etiam contra justitiam, si quis ex officio veritatem docere teneatur. Et juxta hanc secundam partem, et primum ejus membrum, potest prima sententia relata explicari; nam propter illam circumstantiam et quasi connexionem cum fide, peccatum hoc iudicibus fidei merito committitur.

6. *Nimia asseveratio in materia alias non damnabili esse potest peccaminosa.* — Sed quæret tandem aliquis an contingat hic modus peccandi in materia non damnabili, sed fortasse vera. Respondeo posse etiam excedi in modo, nimia exaggeratione vel firmitate opinando, etiamsi opinio non sit de propositione damnabili, imo interdum etiam vera. Ita sentit Castro, dicto lib. primo de Just. hæret. punit., cap. 8, dub. ult.; et Corduba, dict. q. 17, § 7, dub. 2, qui adeo hoc exaggerant,

ut dicant posse esse hæreticum eum, qui tanta firmitate aliquam opinionem esse veram tenet, ut paratus sit pro ea mori, vel aliquid simile. Verumtamen hoc solum potest contingere in eo qui tam firmiter id crederet, ut habuerit animum deliberatum non credendi contrarium, etiamsi Ecclesia id definiret; illa vero hæresis, ut supra dixi, non consistit in assensu opinativo, sed in pertinacia hæretica, et in iudicio quod includit vel supponit, contra infallibilitatem Ecclesiæ. Item posset in hoc hæresis contingere, si Ecclesia de aliqua re definiisset non esse certam, et nihilominus aliquis sentiret et affirmaret esse certam; tunc autem etiam non esset defectus, nisi in materia hæretica, quia ut Augustinus dixit in Enchyr., c. 17 et 19: *Habere incerta pro certis error est*. Unde si fit in materia definita, saltem quoad illum modum, erit error hæreticus. Extra hos vero casus nullum est periculum hæresis in hoc modo seu excessu affirmandi ut certum, quod incertum est; aliquid tamen peccatum in eo committitur, quia, licet propositio simplex fortasse vera sit, nihilominus modalis, quæ ex illo assentiendi modo, vel formaliter, vel virtute consurgit, falsa est, et ita in illius affirmatione vel mendacium, vel aliud pejus committi potest. Unde existimo et moneo, posse facile peccari graviter in hac materia, exaggerando proprias opiniones, et contrarias convitiis vel censuris sine delectu afficiendo, quia illud facile esse potest perniciosum mendacium cedens in aliorum infamiam vel injuriam, et aliquando in gravem pœnam et nocementum; et ideo in hoc negotio magna moderatio et prudentia servanda est, præsertim quia, ut dicebam de veritate et falsitate, ita in illarum gradu contingit, ut propositio quæ, simpliciter prolata, vera est, ratione modi vel censuræ adjunctæ sit temeraria, et interdum esse potest contra Ecclesiæ prohibitionem, ut in exemplo de conceptione Immaculatæ B. Virginis, et in hoc tempore, in materia de auxiliis observari potest.

DISPUTATIO XX.

DE REMEDIIS QUIBUS AD CONFUTANDAS VEL AD EXTIRPANDAS HÆRESES ET HÆRETICOS, ECCLESIA SANCTE ET JUSTE UTILITUR.

Explicata hæresis culpa, dicendum sequitur de illius pœna, quæ est unum ex remediis quibus Ecclesia utitur, tum ad vitandos hæreti-

cos, tum etiam ad Catholicos in officio continentos; quia vero præter hoc remedium sunt alia minus coactiva, quibus Ecclesia utitur, illa breviter expediemus prius; postea vero de pœnis late disseremus; in hac quidem disputatione in generali, in sequentibus in particulari de singulis pœnarum speciebus.

SECTIO I.

Utrum cum hæreticis ad illos confutandos disputare liceat, et quid in hoc servandum sit?

1. *Disputationis duplex genus.* — *Primi generis disputatio licita esse ostenditur.* — De hoc puncto tractavit D. Thomas 2. 2, quæst. 10, art. 7, generaliter tractans de infidelibus; nos vero pro hæreticis illud reservavimus, quia in eis et usus est frequentior, et difficultas specialis, et quia hinc facile poterit ad cæteros infideles doctrina applicari. Distinguit autem Cajetanus, in illo articulo duplex disputationis genus: unam disputationem vocat materialem, aliam formalem. Prima est, quæ solum exercitii causa, ad acuenda ingenia, et ad acquirendam facilitatem in disputando et docendo, in scholis fit. Formalem autem vocat, quæ fit ad persuadendam vel defendendam veritatem. In præsentem non est sermo de prima, quia non suscipitur contra hæreticos, sed inter fideles fit; de illa tamen breviter dicimus, quamvis sit de rebus certis de fide, per se loquendo licitam esse. Hoc certum est ex usu omnium fidelium; et ratio est, quia ex objecto non habet malitiam, ut per se constat, et aliquando ex fine, et circumstantiis honestari potest, et est utilis, et moraliter necessaria ad acquirendum, tam doctrinam quam usum ejus, sicut in aliis artibus, ut militari, et similibus, prævium exercitium, quasi fictum et materiale, necessarium est ad veram artem addiscendam. Ut autem hoc honeste fiat, aliqua observanda sunt: primo, ut disputatio ex aliqua dubitatione non procedat, ut in sequenti puncto dicam. Secundo, ne errores contra fidem, etiam gratia disputationis, defendendi proponantur; quia hoc et omnino prohibitum est, et per se malum videtur, quia et nocere potest et scandalum afferre. Quod de tota materia quoquo modo damnabili intelligendum est; et mea sententia, de omni doctrina improbabilis est consulendum, quia ad defendendam hujusmodi doctrinam, con-

sequenter multa improbabilia asseruntur, quæ insipientes et indocti facile credunt; præterquam quod per hujusmodi disputationes pervenitur ad affectum talis doctrinæ, et similia incommoda facile considerari possunt. Tertio, cavendum est ne hujusmodi disputationes publice coram vulgari et indocta plebe habeantur, præsertim in lingua vulgari, quia difficultates facilius intelligunt quam solutiones, unamque rem pro altera concipientes, facile decipiuntur. Denique servandus est modus, per cujus excessum sæpe in his disputationibus peccatur; de quo videri potest Origenes, homilia 12 in Exod., et optime Nazianz. oratione 26 de Moderatione in disputationibus adhibenda, ubi paulo ante finem habet hæc verba, quæ notare libuit: *Usitata ne spernas, novitatem ne captes, ut nominis splendorem tibi apud vulgus concilies*; et infra: *Maxime ita comparatum est, ut omnis sermo contentiosus, et cum ambitione conjunctus, exercitatio quædam sit, qua ad contendendum de rebus gravioris momenti provehamur. Unde nobis curæ esse debet ut, ne in levibus quidem parvique momenti disputationibus, audacie vel ineptiæ significationem præbeamus, ne hac tandem diuturna consuetudine in majoribus abutamur*. Et hæc de materiali disputatione.

2. *Secundum disputandi genus bimbrem.* — *Primum membrum malum intrinsece esse probatur.* — Disputatio formalis, seu vera, subdistingui a nobis potest, nam duplici ex causa suscipi potest: primo ex dubitatione disputantis, ita ut res tanquam dubia in disputationem afferatur, ut per illam veritas eruatur. Alter modus est, quando de re certa, et quæ pro tali habetur, disputatio suscipitur, ut apud alios veritas confirmetur vel persuadeatur. Primus modus hæreticorum dici potest. Secundus vero contra hæreticos, et ideo de hoc secundo nobis sermo est. Prius vero quam ad illum accedamus, supponimus de altero, disputationem de rebus fidei, ex dubitatione susceptam, intrinsece malam esse; ratio est clara, quia talis disputatio hæresim supponit, et ex hæresi procedit: *Quod autem non est ex fide* (inquit Paulus), *peccatum est*; nam illorum verborum unus sensus est, ut dictio illa: *Non ex fide*, contrarie exponatur, id est, quod procedit ex errore in fide. Diximus autem supra, dubium in fide hæreticum esse: ergo disputatio procedens ex tali dubio peccatum est confessioni fidei contrarium; et propterea talis disputatio, per quam res certæ, jam ab Ecclesia definitæ, in controversiam vocantur, omnino est per sa-

ros canones prohibita, ut sumitur ex Concilio Chalcedonensi, actione 5, in 2 definitione fidei; clarius et copiosius in Leone Papa, ep. 48, alias 50, ad Martianum Augustum, ubi inter alia dicit: *In eam fidem, quam Evangelicis, et Apostolicis prædicationibus declaratam per antiquos Patres nostros accepimus (nulla penitus disputatione cujusquam retractationis admissa) omnium corda concurrant, ne per vanam fallacemque versutiam, aut infirma videantur, aut dubia, que in Christo firmata sunt, et sine fine mansura.* Multa similia habet ep. 73, 75 et 78 ad Leonem Augustum, et 76 ad Anatolium; et optime etiam Gelasius Papa epist. 11 ad Episcopos Dardaniæ; et concordat lex civilis in l. *Nemo*, C. de Summa Trinitate et fide catholica.

3. *Secundum membrum ex Paulo.* — *Ex Gelasio Papa.* — *Confirmatur.* — Superest dicendum de alio modo disputationis cum hæreticis, an licitus sit. Ratio dubitandi sumi imprimis potest ex verbis Pauli ad Tit. 3: *Hæreticum hominem, post unam et secundam correptionem devota, sciens quia subversus est, qui hujusmodi est, cum sit proprio judicio damnatus;* ubi Paulus solum permittit hæreticum monere, quod longe aliud est quam cum illo disputare; et post sufficientem monitionem prohibet cum illo communicare. Unde Gelasius Papa, in Commonitorio ad Faustum, ponderans hæc verba, ait: *Nobis nullum fas est inire certamen cum hominibus communicationis alienæ, dicente Apostolo: Hæreticum hominem, etc.* Confirmatur ex illo 2 ad Timot. 2: *Noli contendere verbis, ad nihil enim utile est, nisi ad subversionem audientium;* in quibus verbis maxime videtur prohibere disputationes cum hæreticis, quæ tantum esse solent contentiones, et pugnæ verborum. Unde 1 ad Corint. 2, ait idem Paulus: *Si quis videtur esse contentiosus, nos talem consuetudinem non habemus, sed neque Ecclesia Dei.* Secundo hoc confirmat Concilium Toletanum XIV, cap. 10, dum ait: *Non nobis inanum questionum tendicula præparemus, neque discutere audeamus quæ summa sunt: nam quæ sunt divina, non disputanda sunt, sed credenda.* Tertio hoc tradere videntur Patres; nam Tertullianus lib. de Præscript. hæreticorum, cap. 15 et sequentibus, ex professo probat non esse admittendos hæreticos ad disputationem de Scripturis sacris; et rationem indicat Augustinus, 15 contra Faust., cap. 12, dicens: *Non disputationem amant hæretici, sed quoquo modo superare impudentissima per-*

tinacia, ut congregent quæ non pepererunt; et fere eandem sententiam habet Gregorius, 8 Moral., c. 2; et Chrysostomus, seu auctor imperfecti in Matth., homil. 12, ad finem, ubi argumentum sumit ex pertinacia Phariseorum; et ait: *Audi, homo fidelis, qui contra hæreticum libenter contendis, si Pharisei victi non sunt, tu certo contra hæreticum, poteris eum placare cum viceris?* et Bernardus, serm. 66 in Cant., de Hæreticis inquit: *Nec rationibus convincuntur, quia non intelligunt; nec auctoritate corriguntur, quia non recipiunt, nec flectuntur suasionibus, quia subversi sunt.* Unde refert Socr., lib. 5 Histor., c. 10, cujusdam viri gravis, Sisinii, sententiam, *disceptantes non solum non reconciliare schismata, sed potius hæreticos ad contentionem multo magis accendere;* de qua re extat optima epistola Constantini apud Euseb., lib. 2 Vitæ ejus; et Nicephor., lib. 8, cap. 13.

4. *Concluditur ex adductis testimoniis.* — Ultimo, ex his testimoniis optima conficitur ratio, quia ex hac disputatione cum hæreticis non potest fructus moraliter sperari circa ipsos, et aliunde timeri potest simplicium fidelium nocumentum; ergo ex utroque capite est illicita talis disputatio; ex primo, quia erit otiosa; ex secundo vero, quia erit contra charitatem, et contra bonum ipsiusmet fidei. Prima pars antecedentis satis videtur probari ex verbis Pauli, et aliorum Patrum, et proprietatibus hæreticorum; solent enim esse superbi et audaces, et ideo non facile cedunt, sed dum argumentis premuntur, duriores fiunt. Item quia supernaturalia mysteria rationibus demonstrari non possunt; testimonia autem Scripturæ vel ab eis facile eluduntur per varias interpretationes aut lectiones, vel si aliud remedium non superest, auctoritatem talis libri negant. Altera vero pars facile suadetur ratione supra insinuata, quia simplices fideles facile difficultates vel objectiones percipiunt; non autem ita facile altiora fidei fundamenta et objectionum responsa intelligunt; et præterea commoveri facile possunt libertate dicendi hæreticorum, qui valde loquaces esse solent. Unde Clemens Papa, lib. 8 Recognitionum, vel quicumque sit illius operis auctor, hinc concludit, ad nullum finem scientiæ vel cognitionis, per hujusmodi disputationes perveniri.

5. *Pro parte affirmativa assertio.* — *Probatur primo Scriptura.* — Nihilominus dico primo, disputationem cum hæreticis pro fide tuenda et eorum erroribus impugnandis, de

se licitam esse, et valde laudabilem. Conclusio est certa, et probari potest primo ex verbis Pauli, ad Tit. 1, ubi de episcopo ait, *esse oportere amplectentem eum, qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem, ut possit eos qui contradicunt, arguere.* quod certe sine disputatione non fit; imo Petrus, 1 Canonica, cap. 3, de omnibus ait: *Parati ad satisfactionem omni poscenti rationem de ea, quæ vobis est spe,* ubi alii legunt *fide*, et alii utrumque ponunt, ut D. Thomas 2. 2, quæst. 2, art. ult.; et Fulgentius, l. 1 ad Trasimundum, c. 1; et in idem redit, quia spes in fide fundatur, ideoque nemo potest rationem suæ spei reddere, nisi per fidem. Ubi autem Vulgata habet *ad satisfactionem*, græce dicitur *ad Apologiam*; et Fulgentius legit, *ad responsionem*, quæ omnia disputationem indicant. Præcipue vero hoc confirmatur exemplo Christi Domini et Apostolorum; nam Matth. 22, Christus de divinitate sua cum Phariseis disputans, ex testimonio Psal. 109 illos convincens, et Joan. 8, variis modis contra illos argumentatur; et Actor. 6, de Stephano dicitur: *Surrexerunt disputantes cum Stephano, et non poterant resistere sapientiæ, et spiritui qui loquebatur;* et c. 17: *Paulus disserebat de Scripturis secundum consuetudinem, ut ibi dicitur; et infra additur: Disputabat in Synagoga cum Judæis.*

6. *Probatur secundo ex Patribus.* — Secundo hæc est etiam sententia et consuetudo Patrum; nam Augustinus, epist. 48, cum hæreticis ait verbis esse agendum, *disputatione pugnandum, ratione vincendum.* Et quamvis videatur ea verba dicere, quasi retractando sententiam, non tamen quoad illam partem affirmantem, sed quoad exclusivam, qua ipse sentire solebat, illo tantum modo, et non coactione, cum hæreticis agendum esse. Unde lib. 14 de Trinit., cap. 1, inde scientiam Theologiæ maxime commendat, quod ad defendendam fidem et confundendos hæreticos utilissima sit; Bernardus etiam, serm. 64 in Cant.: *Capiantur, inquit, hæretici, non tam armis, quam argumentis;* exempla etiam Sanctorum communissima sunt, et præsertim apud Augustinum toto l. 6 et 7; et Athan. contra Arrian., et aliis similibus.

7. *Probatur ratione.* — Tertio probatur conclusio ratione, quia hujusmodi disputatio de se non est mala, imo habet plures rationes honestatis, neque etiam est jure ecclesiastico prohibita; ergo est licita; major evidens est, quia in illa actione nulla est malitia,

imo est quædam confessio fidei ex parte disputantis. Unde ex hac parte est honesta ex objecto. Item de se ad optimos fines ordinatur, scilicet, ad honorem ipsius fidei et majorem notitiam ejus, ad hæreticorum conversionem, et Catholicorum confirmationem; et in aliis circumstantiis potest ita fieri, ut et fructus speretur, et damna non timeantur, ut in sequenti assertione explicabimus. Minor, seu altera pars antecedentis probatur, quia nullum invenitur decretum canonicum talem prohibitionem continens; imo sunt aliqua quæ certum modum servandi in tali disputatione præscribunt, quæ manifeste supponunt talem disputationem esse licitam. Locutus sum autem de jure canonico, quia in jure civili invenitur l. *Nemo*, cod. de Sum. Trinitate, quæ disputationem hanc etiam clericis prohibet. Respondent aliqui legem illam esse civilem, et in materia ecclesiastica, et ideo non posse obligare, præsertim clericos. Ita Sanc., l. 2 Decal., c. 6, n. 8, cum Azor., tom. 1, l. 8, c. 26, quæst. 2; sed licet illa generalis doctrina vera sit, existimo tamen non recte applicari ad illam legem, nam, solum prohibet disputationes per se illicitas, quibus res certæ definitæque in Ecclesia in dubium revocantur, cum perturbatione fidelium et Ecclesiæ. Unde potius credendum est legem illam fuisse legitime latam a Martino, catholico imperatore, et, ut opinor, non sine consensu Leonis Papæ, qui de illa re ad ipsum scripserat, ut supra allegavi.

8. *Assertio secunda.* — *Probatur discurrendo per quatuor circumstantias principales.* — *Expeditur primo circumstantia personæ disputantis quoad id quod jure naturæ exigitur.* — Dico secundo, ut hæc actio disputandi cum hæreticis licite fiat, multæ conditiones seu circumstantiæ observandæ sunt. Hæc assertio per se manifesta est de circumstantiis generaliter requisitis in quocumque actu honesto, scilicet, ut opportuno tempore, loco apto, et modo, ac intentione debita fiat; tamen in particulari aliquas conditiones requirit actio ex quatuor capitibus, scilicet, ex parte fidelis disputantis, vel ex parte hæretici cum quo disputat, vel ex parte eorum coram quibus disputat, vel ex parte modi. Et imprimis circa personam disputantem, aliquid est necessarium ex natura rei, aliquid ex jure ecclesiastico. Primo modo, supponenda imprimis est recta intentio et firmitas disputantis in doctrina fidei, quia si periculum aliquod vel infirmitatem in se timet, nullo modo se ingerere

debet, aut talem disputationem admittere, ut per se clarum est. Deinde necessarium est ut sit sufficienter doctus, ut supra D. Thomas docet, et sumitur ex Paulo in citatis verbis, 2 ad Timot. 2: *Amplectentem eum, qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem*, ubi non solum fidem, sed etiam doctrinam fidei requirit in disputante, ut possit eos, qui contradicunt, arguere; et ratio est per se clara, quia in omni munere tenetur unusquisque habere scientiam, vel artem necessariam ad tale munus convenienter exercendum; ergo multo magis in tam gravi actione. Item quia alias et se, et honorem fidei, et proximorum salutem periculo exponit; quanta vero esse debeat hæc doctrina, non potest generaliter et una regula definiri, sed considerandæ sunt circumstantiæ; nam ad disputandum cum hæretico indocto vel vulgari, minor doctrina in Catholico sufficit: item minor in re clara, quam in difficili, et sic de aliis. Item hoc maxime requiritur, quando disputatio est propria, et cum concertatione inter duos vel plures; nam si tantum sit per modum concionis, seu simplicis persuasionis, minor doctrina sufficiet, quamvis in debito et proportionato gradu necessaria etiam sit. Denique observandum est aliquando contigisse simplicem fidem disputantis efficaciorum fuisse ad vincendum hæreticum, quam multam aliorum doctrinam, ut de Concil. Nicæn. referunt historiæ, Ruffinus, l. 10, c. 3; Nicephorus, l. 8, c. 15, et lib. 15, c. 23; sed illud quasi miraculosum est, et ex speciali instinctu Spiritus Sancti, et ideo imitandum non est, sed ordinaria lex et regula posita est servanda.

9. *Deinde quoad id quod exigitur positivo jure.* — Ultra hæc ex jure positivo necessarium est ut persona pro fide disputans sit clericus, nam laicis sub pœna excommunicationis prohibitum est, in c. 2, § *Inhibemus*, de Hæret., in 6. Glossa tamen ibi, quamvis dubitanter, per *laicos* exponit *indoctos*, sed est omnino improbabili expositio. Primo, quia est contra proprietatem verbi. Secundo, quia condistinguuntur laici a clericis, quod non fit ratione doctrinæ, sed ratione ordinis, seu status, juxta cap. *Duo sunt*, 12, q. 1. Tertio, quia in hoc sensu lata fuit et explicata similis lex in sexta Syn., cap. 64 Trulan.; ibi tamen solum prohibentur laici publice disputare vel docere; in dicto autem noviori jure additur, *publice vel privatim*. Ratio autem hujus prohibitionis indicatur in illo canone, his verbis: *Sed oportet ordini a Domino dato cedere, juxta illud*

Pauli, ad Ephes. 4: Quosdam dedit Pastores et Doctores. Pertinet ergo hoc munus ex officio clericali statui, et ideo illi merito reservatur. Accedit quod leges attendunt id quod frequentius accidit; clerici autem solent esse magis instructi et docti in doctrina sacra; laici vero, e contrario, regulariter non sunt periti in illa scientia, et ideo merito talis actio eis prohibetur. Et confirmari potest, quia eadem ratio vel major est in hac disputatione, quam in simplici prædicatione vel doctrina; hæc autem prohibetur laicis; ergo et illa. Minor habetur in capite *Cum ea in-juncto*, et capite *Sicut in uno*, de Hæreticis, in sexto, et in Concilio Carthaginensi IV, cap. 98: *Laicus, inquit, presentibus clericis, nisi ipsis jubentibus, docere non audeat*; et Leo Papa, epistol. 62, cap. ultim.: *Præter eos qui sunt Domini sacerdotes, nullus sibi jus docendi et prædicandi audeat vendicare, sive sit monachus, sive laicus, qui alicujus scientiæ nomine gloriatur*.

10. *In prædicta prohibitione juris positivi, qui laicorum nomine veniant, qui etiam clericorum.* — Verumtamen circa illam prohibitionem aliqua notanda et expendenda sunt. Primum, qui sint intelligendi *laicorum* et *clericorum* nomine? Auctores communiter sub nomine *clerici* intelligunt etiam religiosos, quamvis nullum ordinem habeant, quia in ampla significatione ita solet illa vox accipi, et in illo textu, quoad hanc partem favorabilem, videtur ita amplianda. Item quia, quando in jure fit illa bimembris partitio *laicorum* et *clericorum*, sub *clericis* comprehendit solet totus status ecclesiasticus, ad quem religiosi pertinent, juxta dictum cap. *Duo sunt*, estque hæc sententia satis probabilis, et practice secuta; solum potest obstare verbum illud, *nec monachi*, quod ex Leone retuli; sed responderi potest, vel illud revocatum esse per novum jus, vel Leonem locutum fuisse juxta morem sui temporis, in quo monachi regulariter non ordinabantur, nec litteris vacabant. Addo etiam non videri inconveniens, si sub *laicis* comprehendantur etiam illi religiosi qui in suis ordinibus laici sunt, nam alii religiosi optime *clericorum* nomine comprehenduntur, quia ordines participant; in aliis vero religiosis laicis ratio legis ordinarie locum habet, quia non sunt docti, nec sufficientes ad disputandum; nihilominus tamen si aliquis inveniretur cum sufficienti doctrina, sine peccato id facere posset, præsertim a suo prælato jussus, tum propter probabilem opinionem

supra positam, tum propter ea quæ statim subjiciam.

11. *Quid de laico alioquin docto? Sententia glossæ, Cajetani et Banhes.* — *Judicium auctoris et plurium.* — Secundo, circa eamdem conditionem et legem interrogari solet, an, non obstante illa prohibitione, possit laicus, si in divinis litteris doctus sit, sine peccato cum hæreticis disputare; aliqui enim affirmant, ut in principio sentit Glossa circa dictum paragraphum, et consentiunt Cajetanus et Banhes, dicto capite septimo, quia tunc cessat ratio legis, et alioquin id cedit in utilitatem fidei. Nihilominus per se loquendo contrarium verum est, scilicet, non licere laico, etiam docto, de fide disputare. Ita tandem dixit Glossa supra, et sequuntur Dominicus, et Francus, et Albertinus de Agnoscendis propositionibus, quæst. 13, numer. 12; et Navar., Consil. 17, alias 24 de Hæret., numer. 2, et in Summ., cap. 11, numer. 27; et Castr., libro primo de Just. Hæret. punit., cap. 19, et alii communiter. Ratio est primo, quia cessante ratione, vel fine legis solum in particulari, et negative, non cessat obligatio legis, ut ex materia de legibus suppono¹; sed in eo casu tantum dicto modo cessat obligatio legis; ergo. Secundo propter incommoda quæ moraliter inde sequi possunt, præsertim hoc tempore, in quo hæretici hæc munera indistincte laicis et clericis convenire docent, et quia unusquisque laicus, de sua doctrina præsumens, proprium clericorum munus usurparet. Tertio, quia alias lex illa fere esset inutilis, nihil enim prohiberet laicis de novo, quia indocti per se sunt inepti, et prohibiti ab illo munere. Unde nihil peculiare habent clerici; nam docti tantum, et non indocti, hoc munus assumere possunt, ut dixi. Addidi autem *per se loquendo*, quia si necessitas urgeat, tunc prohibitio illius legis cessaret, et haberet locum quod ex Chrysostomo, homil. 25 in Matth., refertur in cap. *Nolite timere*, 11, quæst. 3, scilicet obligari laicum aliquando ad docendam et defendendam libere veritatem quam a Deo audivit. Imo hoc multi extendunt ad casum magnæ utilitatis, quia hæc est quædam moralis necessitas, et benigna legis interpretatio, quæ fundari potest in aliquo principio, quod, *cessante fine legis contrarie, etiam in particulari, cessat tunc obligatio legis*; in illo autem casu judicandam est contrarie cessare, quia tunc observare legem es-

¹ Lib. 6, c. 9.

set contra bonum fidei et contra salutem proximorum. Denique intelligendum hoc est, quando laicus doctus propria auctoritate hoc munus usurparet. Ita enim significat Leo Papa, supra dicens: *Nullus laicus jus docendi sibi vendicat*; et canon sexta Synodi dixit: *Ubi sibi non vendicat docendi auctoritatem*. Unde si laicus id faciat jussus, vel rogatus a clericis, ad quos tale munus pertinet, si alias sit sufficienter instructus, non peccabit, idemque erit ubi communi consuetudine contrarium introductum sit, ut de terris hæreticorum Valentia testatur. Nam consuetudo potest jus humanum abrogare.

12. *De culpa et pœna laicorum disputantium, etc.* — Denique inquiri potest quale sit hoc peccatum in laico, et qualis ejus censura. Respondeo, quoad culpam esse ex genere suo mortale; ita docent omnes auctores citati, et Sylvestr., Cajetanus, et alii Summistæ, verbo *Disputatio*, et colligitur ex ipsa lege; nam prohibet actionem hanc sub pœna excommunicationis, quæ non fertur nisi pro culpa mortali. Ratio vero est, quia materia est gravis, pertinens ad bonum fidei et religionis, et quodammodo ad justitiam, quatenus prohibet usurpare jus et potestatem clericorum, et consequenter tollit disensionum occasiones et perturbationum in Ecclesia; gravitas autem culpæ ex materia præcipue spectanda est; ergo, etc. Quoad censuram vero dicendum est non esse excommunicationem ipso jure latam, sed ferendam, quia lex utitur verbo futuro, *excommunicetur*, quod vi sua nihil de præsentis seu statim operatur, sed per hominem fieri jubet, ut est generalis doctrina, et in illo textu notant Glossa, et cæteri Doctores allegati.

13. *Expediatur secunda circumstantia, personæ scilicet qua cum disputatur.* — Secundo principaliter, ut hæc actio fiat licite, habenda est ratio personæ cum qua disputatur; ex parte autem illius solum postulatur ut aliquis fructus ab illo possit ex disputatione sperari; nam si jam experimento constet, esse ita protervum et obduratum, ut non sit spes fructus, vana esset cum illo disputatio, sicut in universum correctio fraterna, ubi non est spes fructus, omittenda est. Et juxta hanc assertionem intelligi possunt verba Pauli supra citata, ex 2 ad Tit. 3: *Hæreticum hominem, post unam et secundam correctionem devota, et eodem modo intelligendi sunt multi ex Patribus citatis initio in ratione dubitandi*. Notat autem Chrysostomus, homilia sexta, circa dicta Pauli

verba, non esse facile, seu statim desperandum, sed perseverandum esse patienter; nam verbum Dei sæpius repetitum solet tandem aliquando operari, et ad hoc ponderat illud verbum Pauli: *Oportet esse patientem*; et illud: *Mansuetudine*, et propterea exponens illud verbum, *devota*, dicit: *Hoc de illo monet qui corrigi non vult, quem insanabili morbo detineri videris*, unde concludit: *Ab illis solis discedendum est, de quibus apertam possumus ferre sententiam, certique sumus quod, quantatibel faciamus, eos nunquam ad veritatis viam recocabimus*. Hoc autem etiam in eo casu limitandum est, nisi fructus saltem in aliis audientibus speretur; sive ille sit, quod aliqui hæretici convertentur, sive quod fient minus audaces vel timidiores, sive quod Catholici magis in fide confirmabuntur; ut enim Bernardus ait serm. 64 in Cant.: *Etsi hæreticus non surgat ex facie, Ecclesia tamen confirmatur in fide*; nam quodcumque horum sufficit ut disputatio non sit otiosa, sed honestissima; et propterea Catholici viri laudabiliter contra hæreticos scribunt, licet de eorum conversione non multum sperent, quia semper aliquem ex dictis fructibus sperare possunt; de quo disputandi genere, et laude ejus, videri potest Gerson, tract. de Laudibus scriptorum, et quæ notat et refert Simanc., tit. 20 Institutionum, § ultim. Denique notant viri graves quod, licet disputatio sit sine ulla spe fructus, non erit peccatum mortale, sed veniale, tanquam actus otiosus; quod intelligendum est per se loquendo, nam ratione nocuementi poterit esse peccatum grave, et communiter saltem hoc nocuementum timeri potest, quod hæreticus disputans, et fit durior ipsa contradictione, et præterea in ipsa disputatione multa peccata committit, quæ alias non faceret; et vitanda esset eorum occasio, quando alias actio inutilis est.

14. *Tertia circumstantia, personarum audientium.*—Tertio, est præcipue ratio habenda audientium. Et ideo D. Thomas, in dicto art. 7, duplicem distinguit disputationem, unam privatam, aliam publicam; et in privata quidem non habet locum hæc circumstantia; oportet autem adeo esse privatam disputationem, ut nullus, præter Catholicum disputantem, et hæreticum cum quo disputat, præsens adsit; nam sive pauci, sive unus tantum intersit, cavendum est ne illi nocuementum spirituale inferatur, quoniam charitas ad singulos obligat; igitur disputatio publica in præsentem distinguitur ab omnino occulta, et sub-

distinguitur a divo Thoma; vel enim illi qui adsunt, docti sunt, vel indocti; quando sunt prioris conditionis, moraliter nihil est periculi, et ideo regulariter ac per se loquendo licita est talis disputatio ex parte audientium, quia non datur illis occasio errandi; quod si ipsi fortasse illam sumpserint, eis, non disputanti imputabitur. Docti autem hoc loco vocantur, non solum perfecte litterati, sed omnes qui capaces sunt talis doctrinæ, et illi aliquo modo student, quia hoc satis est ut ex auditione disputationis illis periculum non creetur. De indoctis vero, et communi plebe, iterum D. Thomas distinguit; nam vel in sua simplici fide quieti sunt, et ab hæreticis non sollicitantur, et tunc nullo modo licet coram eis de fide disputare cum hæretico, præsertim in ea lingua quam intelligunt, quia sine causa in periculo constituuntur; nam, ut supra dicebamus, facile percipiunt difficultates mysteriorum fidei, ipsa autem mysteria et rationes eorum vix possunt distincte concipere; unde, vel in errorem inducentur, vel saltem concipient rem illam esse dubitabilem et jure controversam. At vero si fideles simplices ab hæreticis sollicitati sunt, et periculum est ne cadant vel vacillent, tunc licita est publica disputatio coram ipsis, quia tunc taciturnitas, vel timor disputationis magis posset nocere, et errantes in errore confirmare, ac dubitare incipientes magis infirmare. Hæc igitur omnia observanda sunt ex hoc capite, ut licita sit disputatio. Et ideo graves auctores absolute dicunt, regulariter hanc disputationem publicam cavendam esse, tum propter dicta, tum etiam quia ipsimet hæretici disputantes solent hoc modo fieri duriores, et magis audaces, quando in publicum prodeunt, propter superbiam, et auram popularem quam valde amant, ut dixit Augustinus, libro de Utilitate credendi; et de hoc puncto videri potest Valentia, qui alios refert, dicta quæst. 10, punct. 4.

15. *Quarta circumstantia, modi disputandi.*—Quartum et ultimum caput est modus disputationis, in quo maxime oportet mediocritatem servare, ut disputatio fructuosa sit, ac subinde licita. In hoc autem primo observari debet, ut sententiis potius, et rebus, quam verbis agatur, ut dixit D. Thomas, dicto artic. 7, ad 1, ita exponens verba Pauli supra citata: *Noli contendere verbis*, et similia. Secundo, maxime cavendum est a verbis contumeliosis et injuriis, quia hoc et per se malum est, et indecens in homine catholico tam

grave munus exercente, et præterea maxime impedire potest disputationis fructum, ut optime docuit Chrysostomus, dicta homil. 6, in 2 ad Timoth., quia, ut verbum fructificet, oportet ut alter grate audiat; *grate autem afficitur, via contingere potest*. Tertio, ita agendum est, ut non contra personam, sed contra errorem, nec ad confundendum disputatorem, sed ad veritatem illi ostendendam agi videatur, ut recte dixit Hieron. lib. 1 contra Pelagian., circa medium: *Non de adversario victoriam, sed contra mendacium queramus veritatem*. Denique ait Nazianzenus, dicta oratione 26, ea moderatione agendum esse, *ut nec nimia tarditate, nec nimio feroce agatur, ex utroque, inquit, extremo sumendo quod utile est, ex priori mansuetudinem, et ex secundo zelum*.

16. *Assertio tertia trimembris.*—Ex quibus omnibus concluditur actionem hanc et de se licitam esse, et aliquando posse sub obligationem cadere, quamvis sæpe etiam possit in ea peccatum committi. Prima pars satis explicata est; secunda patet, quia interdum potest talis actio esse necessaria ad bonum fidei et salutem animarum: tunc ergo erit debita, vel ex justitia, respectu pastorum Ecclesiæ, vel ex charitate, respectu eorum qui sufficientes fuerint ad talem actionem; nam ut dixit Leo, epistol. 93, capite 15: *Qui alium ab errore non revocat, se ipsum errare demonstrat*; et Ambrosius, 1 Offic., cap. 3: *Sicut pro otioso verbo, ita pro otioso silentio ratio est reddenda*; et similia habet Gregorius, 2 part. Pastoralis, cap. 4. Tertia pars est etiam clara ex dictis, quia tam multa sunt necessaria ad hujusmodi actionis honestatem, ut facile sit in ea aliquid peccare, quia malum ex quocumque defectu. Existimo tamen, si morale periculum gravis nocuementi proximi non intercedat, culpam esse tantum venialem. Et per hæc responsum est ad rationes dubitandi initio positas, nam verba Pauli obiter exposuimus; Patres autem qui hanc actionem interdum improbare videntur, loquuntur de disputatione publica, quæ sine delectu audientium temere suscipitur.

SECTIO II.

Utrum Ecclesia jure prohibeat hæreticorum libros, et sub qua censura.

1. *Arguitur primo pro parte negativa.*—Secundum medium quo Ecclesia utitur, vel

ad comprimendos hæreticos, vel ad tuendos et conservandos Catholicos, est, ne doctrina hæretica diffundatur; quærimus autem an jure et convenienter talis prohibitio librorum hæreticorum fiat? Et ratio dubitandi esse potest, quia, licet in his libris sint multa falsa et erronea, tamen etiam sunt multa vera, et interdum docta et erudita; ergo non expedit hujusmodi libros omnino prohibere, vel igni tradere. Probatur consequentia, primo, quia non sunt eradicanda zizania, eradicando simul et triticum. Secundo, quia consilium Pauli, 1 ad Thessal. 5, est: *Omnia probate, quod bonum est tenete*; ergo hoc potius in his libris agendum esset. Tertio, quia ad confutandos hæreticos, necessarium est cognoscere eorum errores, et quibus fundamentis nitantur, ut destrui possint, et quibus argumentis veritatem catholicam impugnent, ut eis possit responderi; hæc autem comparari non possunt nisi eorum libros legendo. Accedit quod docendo suos errores multa tradunt quæ ad confirmandam veritatem sunt utilia, et ad eos convincendos, vel arguendos ex concessis, vel contradictionem aut absurditatem in dictis eorum ostendendo, multum conferre possunt; ergo non sunt simpliciter prohibendi.

2. *Arguitur secundo.*—Secundo, confirmare hoc possumus exemplis sanctorum Patrum; nam divus Hieronymus libros hæreticorum legere solitus erat, ut ipse fatetur ad Minerium et Alexand. epist. 152, et ex ipsis operibus ejus compertum est; et idem aperte colligitur de Augustino, ex libris ejus, et de Theophilo, antiquo Doctore, idem refert Socrat., lib. 6 Histor., cap. 15, et de Dionysio Alexand., refert Eusebius, libr. 7 Histor., cap. 6, solitum fuisse frequenter legere libros hæreticorum, ac de re illa a quodam diacono reprehensum, abstinereque volentem, ne id faceret, divina revelatione fuisse admonitum. Denique in Concilio Carthaginensi IV, cap. 16, præcipitur Episcopis ut libros hæreticorum legant, pro necessitate et tempore.

3. *Arguitur tertio.*—Tertio argumentari possumus, quia si Ecclesia posset prohibere libros nascentium hæreticorum, posset etiam antiquos Doctores, qui tandem in hæresim lapsi sunt, nobis prohibere, ut Tertullianum, Origenem, Eusebium Cæsar., et similes; consequens est contra antiquissimum usum Ecclesiæ, ut constat; vel e contrario colligere possumus; nam si Ecclesia hos non prohibet, cur vetat alios noviores? nam ratio periculi non minus in illis antiquioribus urgere videtur,